

Generalitat de Catalunya
Departament d'Ensenyament
Servei Educatiu Baix Llobregat 1
Sant Feliu de Llobregat - Molins de Rei - El Papiol

“Hi havia una vegada...”

...CONTES ENCETATS,
CONTES CONTATS!!!

Maig 2015

AVENTURES AL LABORATORI

Inici: Fragment de *El gran amic gegant* de Roald Dahl

(Seminari Dinamització Biblioteques Escolars -CRP Baix Llobregat I. Sant Feliu de Llobregat)

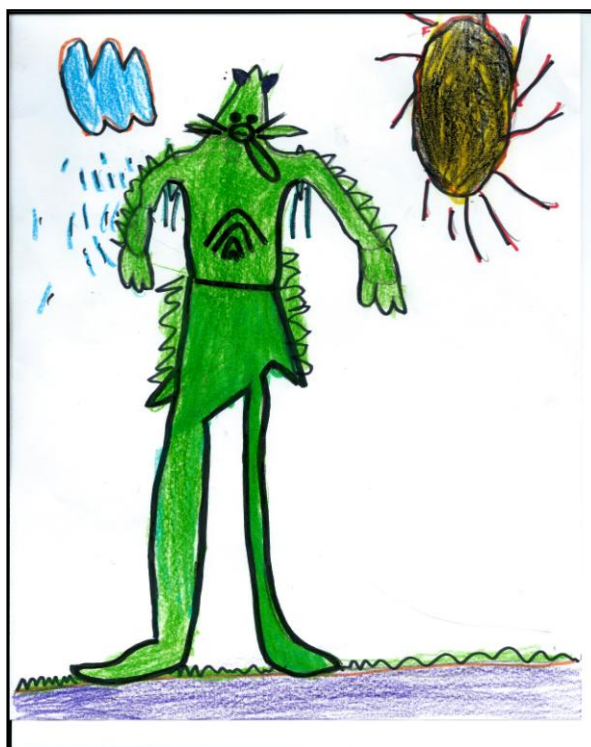
Nus: Alumnes 2nA Escola Josep Monmany i Amat, Sant Feliu de Llobregat
(Tutora: M. Àngels Rojas)

Desenllaç: Alumnes 2nB Escola Pau Vila, El Papiol (Tutora: Carme Maeztu)

L'hora màgica és un moment especial a plena nit quan tots els nens i els grans són ben adormits i totes les coses misterioses surten dels seus amagatalls i s'apoderen del món.

Al laboratori secret de la doctora Pompit , amagat a les muntanyes nevades de l'Everest, es va començar a despertar l'home de les Mil Burilles. Aquest increïble personatge, creació de la doctora Pompit i del seu ajudant Screm, està tot fet de mocs. La seva creació va ser perquè la doctora i el seu ajudant estaven molt constipats. Cada vegada que es mou, sembla que hagi passat un exercit de cargols.

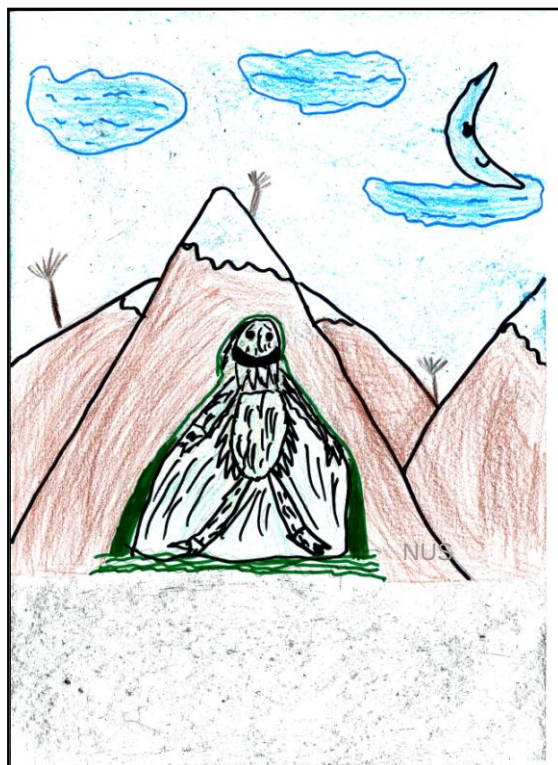
L'home de les Mil Burilles es va trobar sol i avorrit al laboratori i va decidir sortir a buscar algú que fos com ell.

Quan va sortir va trobar la porta plena de neu i la va haver de treure amb una pala que va trobar per allà. Va sortir i va començar a caminar pel bosc. De sobte va sentir un soroll darrera d'un arbre molt gran i va parar molta atenció. Es va acostar a poc a poc, sense fer soroll i va mirar darrera l'arbre.

- Oahhhh! -va fer l'home de les Mil Burilles tot espantat.
- Auhhhh! -es va sentir darrera l'arbre. Quin espant!

Qui havia dit això era un personatge molt gran, del doble de tamany que en Milburilles, amb els peus com un regle d'un metre, el cos cobert de pèl llarg i blanc, moltíssimes dents en la seva boca enorme.

- Qui renoi ets tu?
-va preguntar Milburilles.
- Sóc en Yety,
el rei de les neus!
I aquí el que pregunta
sóc jo!

- Em dic Milburilles i busco amics.
- Doncs ja en tens un aquí
- On ?
- Aquí, sóc jo! -va dir en Yety.

En Yety i el Milburilles es van quedar un moment callats i pensatius, fins que en Milburilles va dir:

- I ara que som amics, a què juguem?
- Mmmmm, no sé , no se m'acut res. -va respondre en Yety.
- Potser necessitem més gent... -va dir en Milburilles.
- Si vols anem a passejar, t'ensenyo el meu territori i mirem de trobar algú més per jugar, però ja t'aviso que és molt difícil trobar algú per aquí.

Van passejar i passejar, van caminar i caminar... però no van trobar ningú.

Com que s'estaven començant a avorrir, en Millburilles li va dir al Yety si el volia acompanyar al laboratori secret per ensenyar-li casa seva. El Yety va acceptar i van anar cap allà.

Quan van arribar, després de passar tant i tant fred, en Millburilles s'havia constipat i va fer un esternut tan gran que va sortir un moc gegant. Al mateix temps el Yety, que era un manasses i també molt tafaer, estava tocant tot el que trobava al laboratori.

Lavors un raig de color blau va sortir d'una màquina i va anar a tocar el moc del Millburilles. I vet aquí que va començar a formar-se un personatge ben estrany, de color verd, amb molt pèl, peus grans, i un moc gegant que li regalimava del seu enorme nas.

En Millburilles i el Yety es van espantar moltíssim, van sortir corrents i es van amagar sota una taula.

Van treure el cap a poc a poc de sota la taula i es van anar apropant a aquell nou personatge que de sobte havia aparegut. Els hi feia una mica de por perquè era molt estrany!

El personatge, de cop i volta, va començar a parlar, però al tenir mocs a la cara no se l'entenia gaire. Fent senyals i gestos en Milburilles i el Yeti van comprendre que volia ser el seu amic.

Li van preguntar:

- Com et dius?

Però ell no podia respondre perquè amb tants mocs a la cara no podia parlar.

Aleshores en Yeti i el Milburilles van trobar una tela molt gran, li van posar a sobre la cara i el van mocar.

- Buff Per fi puc parlar! Moltes gràcies! Em dic Racmuc i vosaltres?
- Jo sóc en Milburilles i aquest es diu Yeti. -va explicar-li en Milburilles.
- Racmuc, vols ser el nostre amic? -li van preguntar.
- Si, si, m'agradaria molt! -va respondre Racmuc.
- A què t'agrada jugar Racmuc? -li van preguntar els dos alhora.
- No ho sé.... com que no he jugat mai! -somicava en Racmuc.
- Doncs jugarem a fet i amagar!

Van començar jugant dins del laboratori, però ells eren tan grans i el laboratori tan petit que xocaven amb els mobles i queien a terra. Així que van decidir sortir al bosc.

Va ser aleshores quan es van adonar que eren molt pocs per jugar i en Yeti va dir:

- A qui més podem avisar perquè vingui?
- Ah! Què us sembla si li diem a la doctora Pompit i al seu ajudant Screm? -va dir en Milburilles.
- Voleu dir que voldran jugar amb nosaltres? Potser tenen feina... -va dir en Racmuc.
- Anem a preguntar-ho i sortirem de dubtes. -digué en Yeti.

Quan la doctora Pompit i el Screm van veure arribar en Milburilles acompanyat d'aquelles dues bèsties es van espantar molt.

- No us espanteu! Són amics meus, es diuen Yeti i Racmuc i volíem saber si volíeu jugar amb nosaltres al bosc -va dir en Milburilles.

- Ooooh! Però si nosaltres no sabem jugar, com que ens hem passat tota la vida treballant!!!
-van dir tots dos- Ens ensenyeu a jugar?

En Milburilles, en Yeti i en Racmuc van estar encantats d'ensenyar-los a jugar.
I a la doctora Pompit i al Screm els hi va agradar tant que ja no van tornar a treballar mai més.

I van menjar pastisses i van ser feliços!!!